

ลักษณะทั่วไปของข้อมูล

หลังจากดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนในบทที่ 2 แล้ว ได้ผลการศึกษาแบบสอบถามในส่วนต่าง ๆ ซึ่งในบทที่ 3 นี้เป็นการเสนอผล ข้อมูลความสะอาดของการคมนาคม ข้อมูลการใช้ภาษา และข้อมูลส่วนตัวของผู้บอกภาษา สำหรับข้อมูลเกี่ยวกับการใช้ศัพท์แทนหน่วยอัตราได้เสนอไว้ในบทที่ 4

ข้อมูลความสะอาดของการคมนาคม

จากแบบสอบถามที่ได้รับกลับมา ในส่วนที่ 2 ของแบบสอบถาม ซึ่งถามเกี่ยวกับตัวแปรย่อยที่แสดงระดับความสะอาดของการคมนาคม (ดูรายละเอียดได้ในบทที่ 2 ตัวแปรและเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย) ได้ผลการศึกษาดังนี้

1. ระยะห่างจากอำเภอเมืองถึงจุดเก็บข้อมูล (กม.)

ระยะห่างจาก อำเภอเมืองถึงหมู่บ้านซึ่งเป็นจุดเก็บข้อมูลมีการกระจายตั้งแต่ต่ำที่สุด คือ 1 กม. จนถึงสูงที่สุด คือ 191 กม. โดยมีระยะทางเฉลี่ย 58.82 กม. ซึ่งแบ่งเป็นสามกลุ่มตามเกณฑ์ที่ได้กำหนดไว้ในบทที่ 2 ได้ผลดังแสดงไว้ในตารางที่ 9

2. สภาพถนนที่เข้าสู่จุดเก็บข้อมูล

จากตารางที่ 9 เห็นได้ว่า สภาพถนนที่เข้าสู่หมู่บ้านส่วนมากเป็นถนนคอนกรีตหรือถนนลาดยาง คิดเป็นร้อยละ 55.0 รองลงมา คือ ถนนดินแดงมีอยู่ร้อยละ 41.2 ส่วนสภาพถนนที่เป็นทางธรรมชาติ ได้แก่ ทางดินหรือทางเกวียน รวมทั้งทางขี้หมูเข้ามีอยู่เพียงร้อยละ 3.8

3. จำนวนการต่อรถรับจ้างที่ต้องโดยสารจากอำเภอเมืองเพื่อเข้าสู่จุดเก็บข้อมูล

ผลการศึกษาพบว่า การโดยสารรถรับจ้างจากอำเภอเมืองเข้าสู่หมู่บ้านที่เป็นจุดเก็บข้อมูลแต่ละจุด มีทั้งที่สามารถนั่งรถต่อได้จนถึงหมู่บ้าน หรือต้องนั่งรถมากกว่าหนึ่งต่อ ซึ่งจากข้อมูลที่ได้รับ ไม่มีจุดใดที่ต้องนั่งรถเกินสามต่อ และมีบางจุดที่ไม่มีรถรับจ้างเข้าถึงตัวหมู่บ้าน ผู้ที่จะเดินทางเข้าสู่หมู่บ้านจะต้องเดินเข้าไปหรือใช้รถส่วนตัวหรืออาศัยรถผู้อื่นเข้าไป จากตารางที่ 9 จะเห็นได้ว่า จำนวนจุดเก็บข้อมูลที่สามารถนั่งรถต่อได้จนถึง ต้องนั่งหลายต่อ หรือไม่มีรถรับจ้างเข้าถึงนั้น มีจำนวนพอ ๆ กัน คือ ร้อยละ 29.8 32.8 และ 37.4 ตามลำดับ

4. จำนวนเที่ยวต่อวันของรถรับจ้างที่เข้าสู่จุดเก็บข้อมูลหรือจุดที่ใกล้จุดเก็บข้อมูล

ที่สุด

จำนวนเที่ยวต่อวันของรถรับจ้างที่เข้าสู่จุดเก็บข้อมูลหรือจุดที่ใกล้จุดเก็บข้อมูลมากที่สุด ตั้งแต่ต่ำสุดคือ 1 เที่ยวจนถึงสูงสุด 1,150 เที่ยวในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ เฉลี่ยแล้วมีประมาณ 123 เที่ยว แบ่งเป็น 3 กลุ่มโดยพิจารณาตามจำนวนเที่ยวที่ได้จากแบบสอบถาม ได้ผลดังแสดงไว้ในตารางที่ 9

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 9 แสดงจำนวนจุดเก็บข้อมูลจำแนกตามตัวแปรย่อยที่ใช้แสดงระดับความสะอาด
ของการคมนาคม

คะแนน	ตัวแปรย่อย	จำนวนจุดเก็บข้อมูล	คิดเป็นร้อยละ
	<u>ระยะห่างจากอ.เมือง (กม.)</u>		
3	ไม่เกิน 20	46	35.1
2	21-60	38	29.0
1	60 ขึ้นไป	47	35.9
	รวม	131	100.0
	$x = 58.82$		
	<u>สภาพถนน</u>		
3	คอนกรีตหรือลาดยาง	72	55.0
2	ดินแดง	54	41.2
1	ทางธรรมชาติ	5	3.8
	รวม	131	100.0
	<u>จำนวนการต่อรถรับจ้าง</u>		
3	ต่อเดียว	39	29.8
2	มากกว่าต่อเดียว	43	32.8
1	ไม่มีรถรับจ้างเข้าถึง	49	37.4
	รวม	131	100.0
	<u>จำนวนเที่ยวรถรับจ้าง</u>		
3	500 ขึ้นไป	10	7.6
2	100-499	23	17.6
1	ไม่ถึง 100	98	74.8
	รวม	131	100.0
	$x = 122.79$		

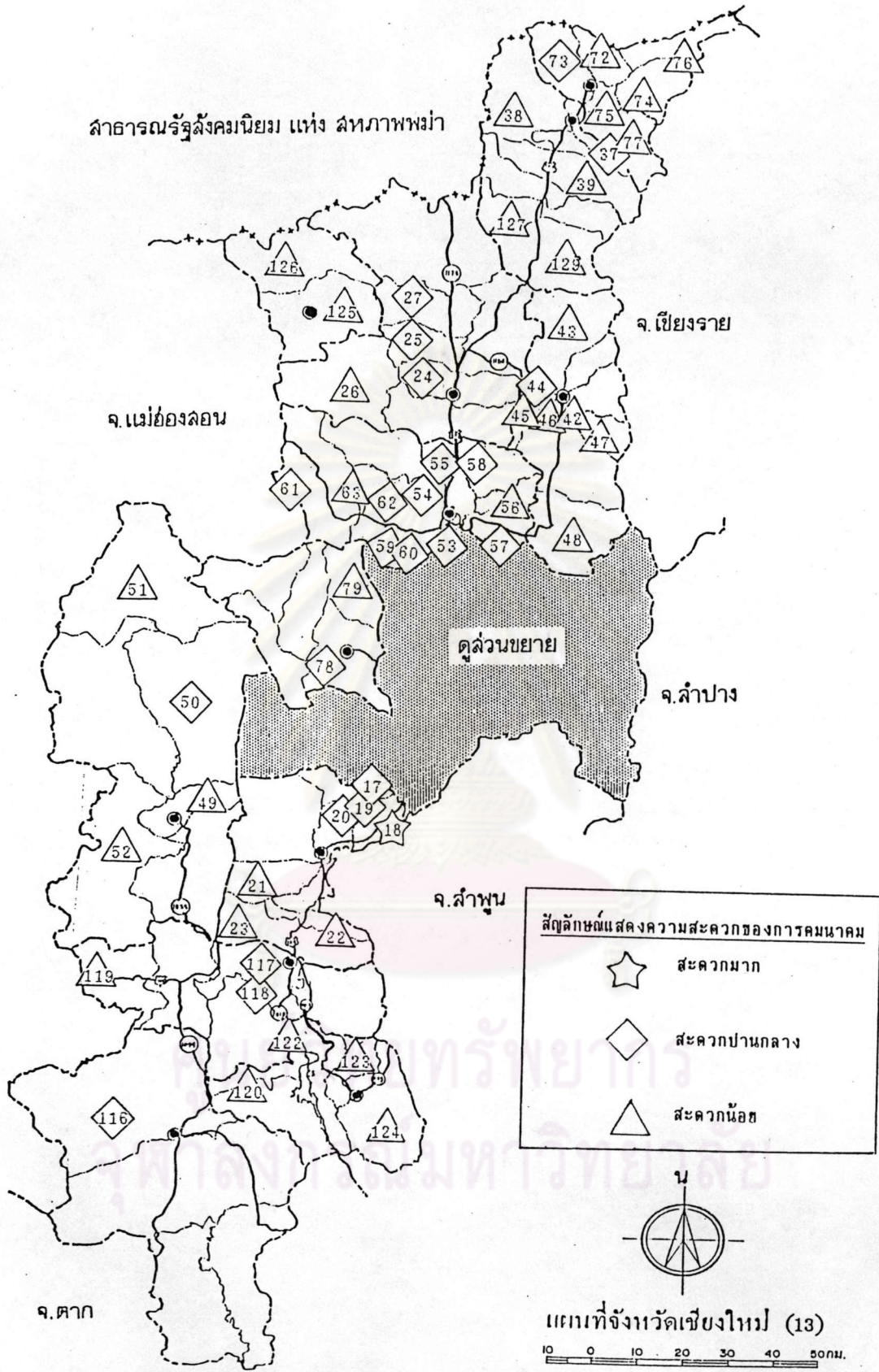
ผลรวมของคะแนนความสะอาดของการคมนาคม

เมื่อรวมคะแนนความสะอาดของการคมนาคมของจุดเก็บข้อมูลทุกจุด ที่ได้มาจากคะแนนตัวแปรย่อยแต่ละตัว แล้วแบ่งเป็น 3 กลุ่มตามช่วงคะแนนรวมทั้งแต่ละจุดมี ตั้งแต่น้อยที่สุด คือ 4 คะแนนจนถึงมากที่สุด คือ 12 คะแนน โดยแบ่งเป็นสามช่วงคะแนนเท่า ๆ กัน คือคะแนนตั้งแต่ 4 - 6 เป็นจุดเก็บข้อมูลที่มีการคมนาคมสะอาดน้อย คะแนนตั้งแต่ 7 - 9 เป็นจุดเก็บข้อมูลที่มีการคมนาคมสะอาดปานกลาง คะแนนตั้งแต่ 10 - 12 เป็นจุดเก็บข้อมูลที่มีการคมนาคมมีความสะอาดมากซึ่งจะเห็นได้ว่า จุดเก็บข้อมูลส่วนใหญ่จะมีความสะอาดของการคมนาคมในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 51.9 รองลงมา คือ จุดเก็บข้อมูลที่มีความสะอาดของการคมนาคมน้อย คิดเป็นร้อยละ 29.8 จุดเก็บข้อมูลที่มีความสะอาดของการคมนาคมในระดับมาก มีจำนวนน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 18.3 ดังแสดงไว้ในตารางที่ 10

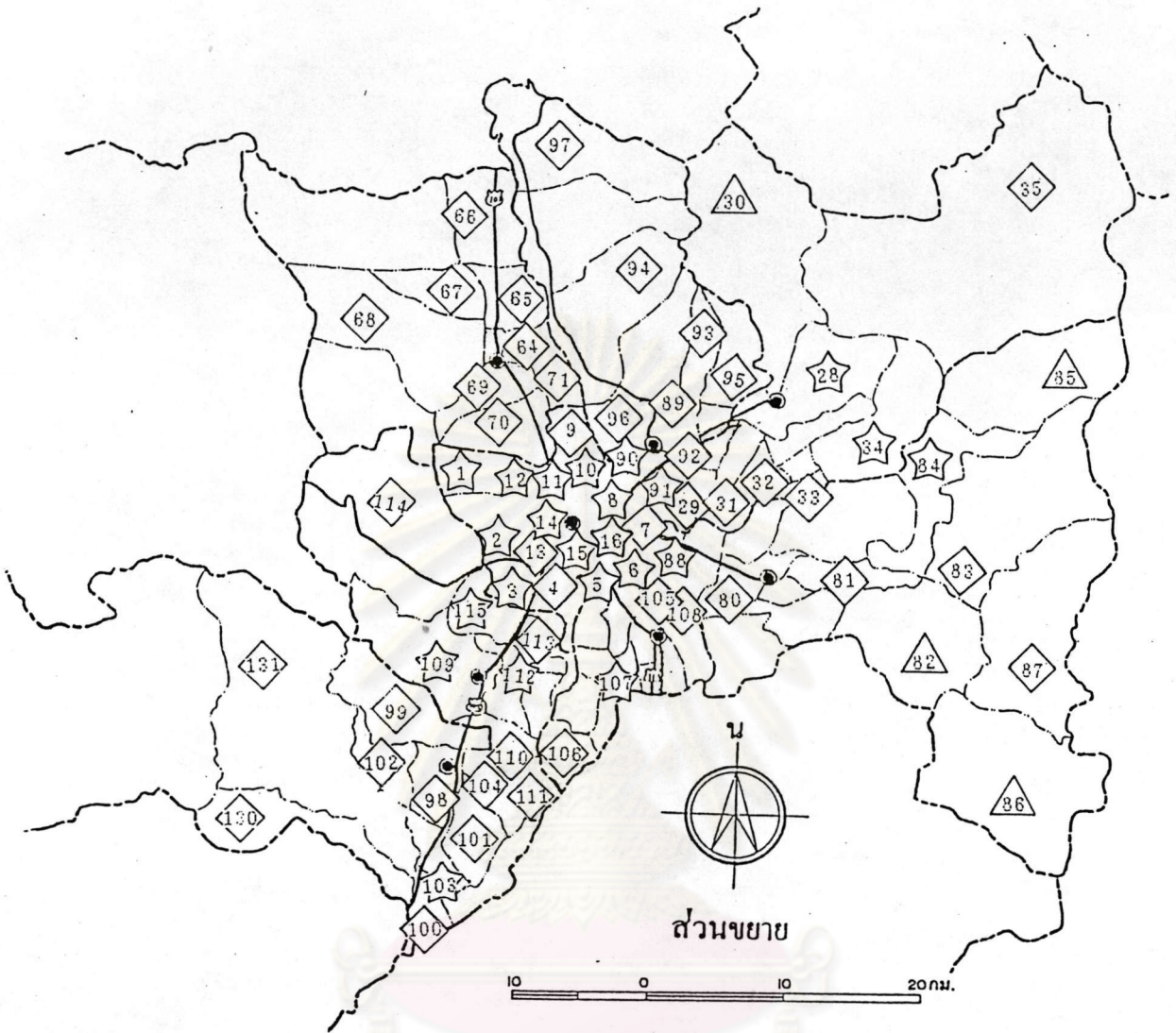
ตารางที่ 10 แสดงจำนวนจุดเก็บข้อมูลจำแนกตามผลรวมคะแนนความสะอาดของการคมนาคมในระดับต่าง ๆ

ระดับความสะอาด	คะแนนรวม	จำนวนจุดเก็บข้อมูล	คิดเป็นร้อยละ
น้อย	4-6	39	29.8
ปานกลาง	7-9	68	51.9
มาก	10-12	24	18.3
รวม		131	100.0

ดูภาพที่ 4 และ 5 แสดงความสะอาดของการคมนาคมของจุดเก็บข้อมูลแต่ละจุด จากภาพดังกล่าว เห็นได้ว่า จุดเก็บข้อมูลที่มีความสะอาดของการคมนาคมมาก ตั้งอยู่ในอำเภอเมืองและบริเวณใกล้เคียง ส่วนจุดเก็บข้อมูลที่มีความสะอาดของการคมนาคมปานกลาง และน้อย ตั้งอยู่ในบริเวณที่ไกลออกไป

ภาพที่ 4 แผนที่แสดงความสะอาดของการคมนาคมของจุดเก็บข้อมูล
 ใน 11 อำเภอ กับ 2 กิ่งอำเภอ ในจังหวัดเชียงใหม่

สัญลักษณ์แสดงความสะอาดของการคมนาคม

☆	สะอาดมาก
◇	สะอาดปานกลาง
△	สะอาดน้อย

ภาพที่ 5 แผนที่แสดงความสะอาดของการคมนาคมของจุดเก็บข้อมูล
ใน 8 อำเภอ กับ 1 กิ่งอำเภอในจังหวัดเชียงใหม่

ข้อมูลการใช้ภาษา

จากการศึกษาแบบสอบถามที่ได้รับกลับมา ในส่วนที่ 3 คำถามสำหรับครูใหญ่ ให้ครูใหญ่ตอบชื่อภาษาที่คนส่วนใหญ่ในหมู่บ้านนั้นใช้ในชีวิตประจำวัน โดยมีตัวเลือกให้เลือกตอบ (ตอบได้มากกว่า 1 ชื่อ) ได้แก่ ภาษาคำเมือง ภาษาไทยมาตรฐาน หรือภาษาอื่น ๆ (ให้ระบุชื่อ) และในแบบสอบถามส่วนที่ 5 คำถามสำหรับผู้บอกภาษาที่ครูใหญ่เลือกให้ โดยถามผู้บอกภาษาตรง ๆ ว่า ท่านใช้ภาษาอะไรในชีวิตประจำวัน มีตัวเลือกให้เลือกตอบ เช่นเดียวกับแบบสอบถามในส่วนที่ 3 (ดูรายละเอียดได้ในบทที่ 2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย น. 37)

ผลการศึกษาจากแบบสอบถามในส่วนที่ 3 และส่วนที่ 5 มีรายละเอียดดังนี้

1. ข้อมูลการใช้ภาษาของคนในจุดเก็บข้อมูลจากการสังเกตของครูใหญ่โรงเรียนประจำหมู่บ้าน

จากตารางที่ 11 แสดงให้เห็นว่าจากการสังเกตของครูใหญ่ จุดเก็บข้อมูลทุกจุดใช้ภาษาคำเมืองในชีวิตประจำวัน โดยมีร้อยละ 53.4 ที่ใช้ภาษาคำเมืองภาษาเดียว ร้อยละ 29.1 ที่ใช้ภาษาคำเมืองกับภาษาไทยมาตรฐาน และมีอยู่เพียงร้อยละ 4.6 ใช้ภาษาอื่น ๆ ซึ่งได้แก่ ภาษากะเหรี่ยง ไทยใหญ่ และลัวะด้วย

2. ข้อมูลการใช้ภาษาของผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งเป็นตัวแทนของจุดเก็บข้อมูล

จากตารางที่ 11 เห็นได้ว่า ผู้ตอบแบบสอบถามทุกคนที่เป็นตัวแทนของจุดเก็บข้อมูลทุกจุดตอบว่าใช้ภาษาคำเมืองในชีวิตประจำวัน โดยมีอยู่ถึงร้อยละ 78.6 ที่บอกว่าใช้ภาษาคำเมืองเพียงภาษาเดียว ผู้ที่บอกว่าใช้ภาษาไทยมาตรฐานด้วย มีอยู่เพียงร้อยละ 12.2 และผู้ที่บอกว่าใช้ภาษาอื่น ๆ ด้วยซึ่งได้แก่ภาษากะเหรี่ยงไทยใหญ่ และลัวะ มีอยู่ร้อยละ 1.5 เท่านั้น

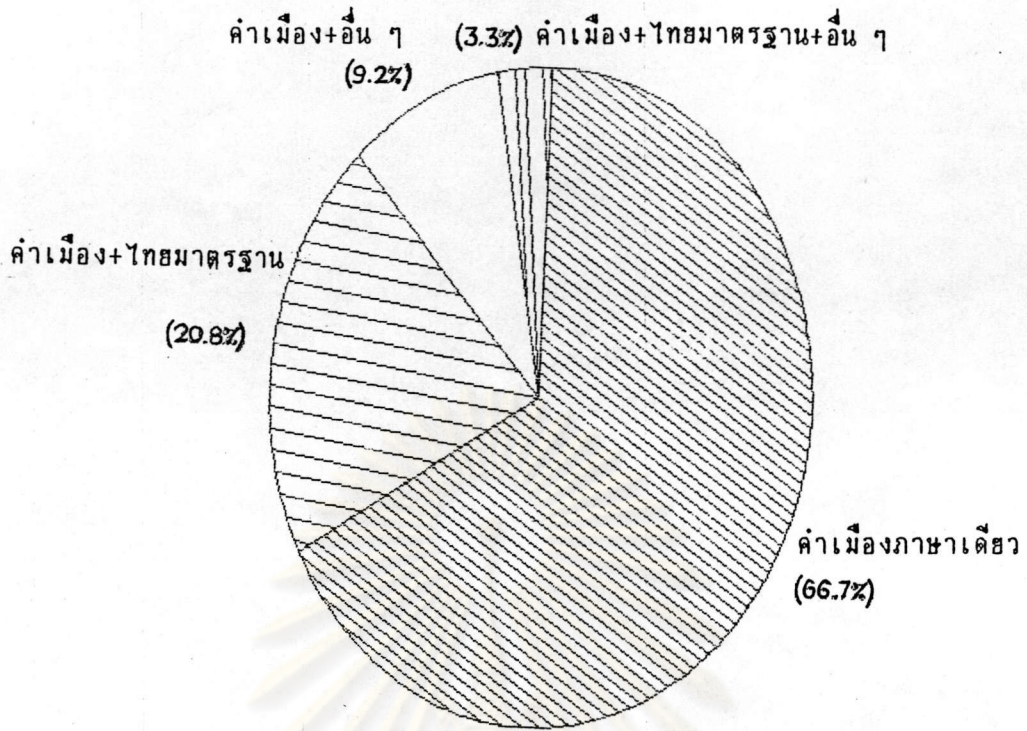
เมื่อเปรียบเทียบภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน จากการตอบของครูใหญ่ และจากการตอบของผู้บอกภาษา พบว่า จุดเก็บข้อมูลทุกจุดใช้ภาษาคำเมืองในชีวิตประจำวัน และผู้บอกภาษาทุกคนที่เป็นตัวแทนของจุดเก็บข้อมูลนั้น ก็ใช้ภาษาคำเมืองในชีวิตประจำวัน เช่นกัน คำตอบของครูใหญ่กับผู้บอกภาษาสอดคล้องกัน แต่ในกรณีของบางจุดเก็บข้อมูลที่ใช้ภาษาอื่น ๆ เช่น ภาษาไทยมาตรฐาน หรือภาษาชนกลุ่มน้อยในชีวิตประจำวัน คำตอบของครูใหญ่ระบุข้อมูลเกี่ยวกับภาษาอื่น ๆ ที่มีใช้ภาษาคำเมือง มากกว่าคำตอบของผู้บอกภาษา ยกตัวอย่างจากตารางที่ เห็นได้ว่าจากการตอบของครูใหญ่ มีจุดเก็บข้อมูลร้อยละ 29.1

ใช้ศัพท์ไทยมาตรฐานในชีวิตประจำวันด้วย แต่จากการตอบของผู้บอกภาษา พบว่ามีผู้บอกภาษาที่เป็นตัวแทนของจุดเก็บข้อมูลเพียงร้อยละ 12.2 เท่านั้น ที่ตอบว่าใช้ภาษาไทยมาตรฐานในชีวิตประจำวันด้วย แสดงว่าความเห็นของครูใหญ่ต่อภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวันของคนส่วนใหญ่ในหมู่บ้าน กับความเห็นของผู้บอกภาษาไม่ตรงกันนัก คือ ครูใหญ่จะคิดว่าเป็นหมู่บ้านที่เป็นจุดเก็บข้อมูลนั้นมีการใช้ภาษาอื่น ๆ มากกว่าที่ผู้บอกภาษาที่เป็นคนในหมู่บ้านนั้นคิด แต่ทั้งนี้อาจแสดงว่าคนในหมู่บ้านนั้นใช้ภาษาอื่น ๆ จริง แต่ผู้บอกภาษาที่ครูใหญ่เลือกอาจใช้ภาษาคำเมืองเท่านั้น (ดูอภิปรายผล ในบทที่ 6)

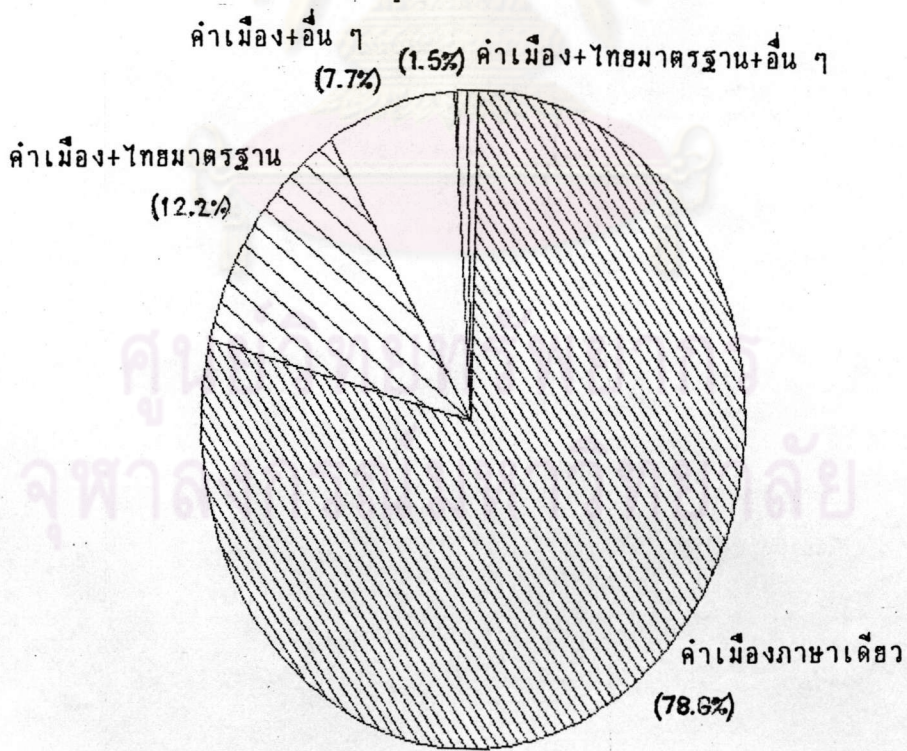
ตารางที่ 11 แสดงจำนวนจุดเก็บข้อมูลจำแนกตามภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน

ภาษาที่ใช้	ร้อยละ (จำนวน)	
	คำตอบของครูใหญ่	คำตอบของผู้บอกภาษา
คำเมืองภาษาเดียว	53.4 (70)	78.6 (103)
คำเมือง+ไทยมาตรฐาน	29.1 (38)	12.2 (16)
คำเมือง+อื่น ๆ	12.9 (17)	7.7 (10)
คำเมือง+ไทยมาตรฐาน+อื่น ๆ	4.6 (6)	1.5 (2)
รวม	100.0 (131)	100.0 (131)

รูปภาพที่ 5 และ 6 ประกอบ

ภาพที่ 6 กราฟแสดงภาษาที่คนส่วนใหญ่ในจุดเก็บข้อมูลใช้ในชีวิตประจำวัน จากสังเกตของครูใหญ่

ภาพที่ 7 กราฟแสดงภาษาที่ผู้บอกภาษาที่เป็นตัวแทนของจุดเก็บข้อมูลใช้ในชีวิตประจำวัน

ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม

จากแบบสอบถามในส่วนที่ 4 เกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวของผู้บอกภาษา คือ เพศ อายุ และการศึกษา (ดูรายละเอียดได้ในบทที่ 2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย) ได้ผลการศึกษาดังต่อไปนี้

1. เพศ

จากตารางที่ 12 แสดงให้เห็นว่า ผู้บอกภาษาที่เป็นตัวแทนของจุดเก็บข้อมูลแต่ละจุด มีทั้งผู้ชายและผู้หญิงเป็นจำนวนพอ ๆ กัน โดยมีผู้บอกภาษาที่เป็นผู้หญิงมากกว่าผู้ชายเล็กน้อย คิดเป็นผู้หญิงร้อยละ 59.5 และเป็นผู้ชายร้อยละ 40.5

2. อายุ

จากตารางที่ 12 เห็นได้ว่า ผู้บอกภาษาที่เป็นตัวแทนของจุดเก็บข้อมูลแต่ละจุดมีอายุกระจายตั้งแต่ 20 ปี จนถึง 30 ปี โดยผู้บอกภาษาที่อายุน้อยที่สุด คือ 20 ปี มีจำนวนมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 20.6 ของผู้บอกภาษาทั้งหมด ส่วนผู้บอกภาษาที่อายุมากที่สุด คือ 30 ปี มีจำนวนรองลงมา คิดเป็นร้อยละ 16.0 เฉลี่ยแล้วผู้บอกภาษามีอายุประมาณ 25 ปี

3. ระดับการศึกษา

ผลการศึกษาจากตารางที่ 12 พบว่าผู้บอกภาษามีระดับการศึกษา ตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จนถึงสูงสุดคือระดับปริญญาตรีจากวิทยาลัยครู ผู้บอกภาษาที่มีระดับการศึกษาต่ำสุดคือชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีอยู่มากที่สุด คือร้อยละ 42.0 ของผู้บอกภาษาทั้งหมด และรองลงมาคือ ผู้บอกภาษาที่มีการศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 หรือปวช. มีจำนวนคิดเป็นร้อยละ 27.5 ส่วนผู้ตอบแบบสอบถามที่มีระดับการศึกษาสูงสุด คือ ปริญญาตรีจากวิทยาลัยครู มีจำนวนน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 1.5

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ข้อมูลส่วนตัว	จำนวน (คน)	คิดเป็นร้อยละ
<u>เพศ</u>		
ชาย	53	40.5
หญิง	78	59.5
รวม	131	100.0
<u>อายุ</u> $X = 24.96$		
20	27	20.6
21	10	7.6
22	7	5.3
23	9	6.9
24	9	6.9
25	6	4.6
26	11	8.4
27	7	5.3
28	8	6.1
29	16	12.2
30	21	16.0
รวม	131	100.0
<u>การศึกษา</u>		
ป.6	55	42.0
ป.7	6	4.6
ม.3	16	12.2
ม.ศ.3	9	6.9
ม.6 หรือ ปวช.	36	27.5
ปวส.	7	5.3
ปริญญาตรี	2	1.5
รวม	131	100.0